

MARY HIGGINS

CLARK

ALAFAIR BURKE

AL
press

ALFA

V PODEZŘENÍ

edice
KIOKAN

MARY HIGGINS
CLARK

ALAFAIR BURKE

V PODEZŘENÍ

edice

KIOKAV

Copyright © 2014 by Mary Higgins Clark
Translation © Eva Konečná, 2016
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE CINDERELLA MURDER,
vydaného nakladatelstvím Simon & Schuster, INC.
přeložila Eva Konečná
Redakční úprava Otilie Grezlová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Elektronické formáty Dagmar Waňkowská
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2016
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-083-0 pdf

*Pro novomanžele
Andrewa a Taylor Clarkovy –
s láskou*

Drahý čtenáři,

můj vydavatel měl nápad, který se mi zalíbil: ve spolupráci s další spisovatelkou bychom mohli využít hlavní postavy románu *I've Got You Under My Skin* pro novou sérii. Takže s Alafair Burkeovou, autorkou detektivních příběhů, kterou dlouho obdivuji, jsme napsaly *V podezření* (*The Cinderella Murder*). Tato kniha a chystaná pokračování stojí na předpokladu, že svědci, přátelé a rodinní příslušníci z případů odložených zločinů se po nějakém čase dají dohromady a vystoupí v televizním seriálu s nadějí, že se vynoří nové stopy, které se v průběhu původního policejního vyšetřování zločinu neobjevily. Doufám, že se vám bude příběh líbit.

Mary Higgins Clarková

1

Bly dvě hodiny ráno. V pravý čas, pomyslela si smutně Rosemary Dempseyová, když otevřela oči a protáhla se. Kdykoliv měla před sebou nějaký velký den, nevyhnutelně se probouzela uprostřed noci a začala si dělat starosti, že něco dopadne špatně.

Takhle to bylo vždycky, už od dětství. A nyní v pětapadesáti, dvaatřicet let šťastně provdaná, s jedním dítětem, krásnou a nadanou devatenáctiletou Susan, není ničím jiným než neustálou pesimistkou, živoucí Kassandrou. *Něco dopadne špatně.*

Znovu díky, mami, pomyslela si. Díky za všechny okamžiky, kdy jsi zadržela dech s naprostou jistotou, že obrácený dort, který jsem tak ráda pekla tátovi k narozeninám, nepůjde vyklopit. Přitom se to stalo jen u prvního, když mi bylo pouhých osm let. Všechny další se povedly. Byla jsem na sebe tak pyšná. Jenže když mi bylo osmnáct, tak jsi mi o otcových narozeninách řekla, že jsi po každé připravila dort náhradní. Pamatuji se, že jsem byla tak šokovaná a našťvaná, že jsem ten svůj vyhodila do odpadkového koše.

Začala ses smát a potom ses pokusila omluvit. „To je jen tím, že jsi nadaná v jiných věcech, Rosie. Ale podívejme se pravdě do očí, v kuchyni jsi nešika.“

Samozřejmě sis našla i jiné příležitosti, jak mi sdělit, že jsem nemohlo, pomyslela si Rosemary. „Rosie, když steleš, dávej pozor, aby prostěradlo bylo zastrčené na obou stranách. Chce to jen minutu navíc.“ „Rosie, buď pečlivější. Když čteš nějaký časopis, neházej ho jen tak na stůl. Srovnej ho s ostatními.“

Přestože dávno vím, že dokážu připravit party i upéct dort, pokaždé si říkám, že něco dopadne špatně.

Jenže dneska měla k té úzkosti důvod. Byly to Jackovy šedesátiny. Večer je přijde oslavit šedesátka jejich přátel. Koktejly a večere v podobě švédského stolu na terase připraví jejich spolehlivý dodavatel. Předpověď slibovala nádherné počasí, slunečno a teplotu jedenadvacet stupňů.

Kalendář udával datum 7. května, což v Silicon Valley znamenalo, že všechno bylo v plném květu. Jejich dům snů, třetí od doby, kdy se před dvaatřiceti lety nastěhovali do San Matea, byl postaven ve stylu toskánské vily. Pokaždé, když vjela na příjezdovou cestu, se do něj znovu zamilovala.

Všechno bude v pořádku, ujistila netrpělivě sama sebe. A jako obvykle upeču Jackovi čokoládový obrácený dort, který bude dokonalý, a naši přátelé se budou skvěle bavit a říkat mi, jak jsem úžasná. „Tvoje večírky jsou vždycky tak perfektní, Rosie... Večere byla vynikající... dům je nádherný...“ a tak dále. A já budu v nitru nervózní troska, pomyslela si. Totální troska.

Opatrně se otočila, ať neprobudí Jacka, a posunula se v posteli tak, aby se dotýkali rameny. Jeho pravidelný dech jí říkal, že spí nerušeným spánkem. Zaslouží si ho. Pracuje tak tvrdě. Začala vzpomínat na všechny dobré věci ve svém životě, jak činila často, když se snažila překonat útok úzkosti. Připamatovala si den, kdy poprvé potkala Jacka v kampusu Marquette University. Byla nová a on studoval práva. Šlo o příslovečnou lásku na první

pohled. Vzali se po její promoci. Jacka fascinoval rozvoj technologií a jeho rozhovory byly prošpikované roboty, telekomunikacemi, mikroprocesory a něčím, čemu říkal internetové propojení. Do roka se stěhovali do severní Kalifornie.

Já si přála prožít náš život v Milwaukee, vzpomínala Rosemary. Pořád bych se tam vrátila bez sebemenšího rozmýšlení. Na rozdíl od většiny lidských bytostí mám ráda zimy. Jenže to nejde. Jack je šéfem právního oddělení Valley Tech, jedné ze špičkových výzkumných společností v zemi. A narodila se tady Susan. Po víc než deseti letech bez dítěte, kdy jsme doufali a modlili se, jsme ji konečně drželi v náručí.

Rosemary vzdychla. Susan, k jejímu zklamání jejich jediné dítě, byla typická Kalifornianka. Smála se představě, že by se kamkoliv přestěhovali. Rosemary se snažila zahnat znepokojivou myšlenku, že minulý rok se Susan rozhodla studovat na UCLA. Tato Kalifornská univerzita v Los Angeles je skvělá, jenže vzdálená pět hodin jízdy autem. Přijatelnější by pro ni byl mnohem bližší Stanford. Jenže Susan se zbrkle přihlásila na UCLA, pravděpodobně proto, že už tam studoval její nanicovatý kamarád Keith Ratner. Drahý bože, pomyslela si Rosemary, nepřipust', aby s ním nakonec někam utekla.

Naposled se podívala na hodiny. Bylo půl čtvrté a jejím posledním pocitem, než znovu usnula, byl ten zdrcující strach, že něco dneska dopadne špatně.

2

Probudila se v osm, o hodinu později než obvykle. Rozmrzele vyskočila z postele, oblékla si župan a seběhla ze schodů.

Jack byl ještě v kuchyni, v jedné ruce opečený bagel a ve druhé šálek kávy. Měl na sobě sportovní košili a khaki kalhoty.

„Všechno nejlepší k šedesátinám, lásko,“ pozdravila ho. „Neslyšela jsem tě vstávat.“

Usmál se, spolkl poslední sousto bagelu a odložil šálek. „Dostanu pusu k narozeninám?“

„Hned šedesát,“ slíbila Rosemary, jakmile se ocitla v jeho objetí.

Jack byl skoro o třicet centimetrů vyšší než ona. Když si obula střevíce na podpatcích, rozdíl nevypadal tak velký, ale teď se v trepkách tyčil hodně vysoko nad ní.

Pokaždé ji donutil k úsměvu. Byl hezký. Husté vlasy měl nyní spíše šedivé než blond, tělo stále štíhlé a svalnaté, opálená tvář zvyrazňovala sytou modř jeho očí.

Susan se potatila jak vzhledem, tak povahou. Byla vysoká a štíhlá jako proutek, s dlouhými blond vlasy, výraznými modrými očima a klasickými rysy. Její mozek fungoval stejně jako jeho. Se svým technickým nadáním

byla nejlepší studentkou ve školních laboratořích a stejně tak vynikala v hodinách dramatické výchovy.

Rosemary se v jejich blízkosti vždy cítila nějak bezbarvě. Tak ji také hodnotila její matka. „Rosie, měla by sis zesvětlit vlasy. Mají barvu jako mokrá sláma.“

Rosemary dodnes, přestože nosila melír, myslela na barvu svých vlasů jako na „mokrou slámu“.

Jack si vychutnal dlouhý polibek a pak ji pustil. „Nezabij mě,“ řekl, „ale doufám, že si před oslavou můžu zaskočit do klubu na osmnáct jamek.“

„Tušila jsem to. Prospěje ti to,“ souhlasila Rosemary.

„Nevadí, že tě opustím? Je mi jasné, že se nemůžeš přidat.“

Oba se zasmáli, protože dobře věděli, že Rosemary se bude celý den úzkostně věnovat přípravě oslavy.

Rosemary zvedla konvici s kávou. „Dej si se mnou ještě jeden šálek.“

„S chutí.“ Podíval se k oknu. „Je dobře, že je tak hezky. Nevidím rád, když Susan řídí auto v lijáku, ale předpověď slibuje dobré počasí na celý víkend.“

„Mně se zase nelíbí, že bude odjíždět hned zítra brzy ráno,“ poznamenala Rosemary.

„Já vím. Ale je dobrá řidička a dost mladá, takový výlet pro ni není problém. Připomeň mi, abych s ní promluvil o koupi nového auta. To její je dva roky staré a v poslední době musí příliš často do servisu.“ Jack dopil kávu. „Tak já už jdu. Měl bych se vrátit domů kolem čtvrté.“ Krátce ji políbil na čelo a vyšel z domu.

Ve tři odpoledne Rosemary spokojeně odstoupila od kuchyňského stolu. Jackův narozeninový dort byl dokonalý, neodpadl ani kousíček, když formu obrátila a zvedla. Čokoládová poleva podle jejího vlastního receptu byla

hladká a skvěl se na ní úhledný nápis ŠŤASTNÉ 60. NAROZENINY, JACKU.

Všechno je připravené, ujišťovala se. Tak proč se nedokážu uvolnit?

3

O pětáctyřicet minut později, právě když Rosemary očekávala, že Jack vejde do dveří, zazvonil telefon. Byla to Susan.

„Mami, musela jsem sebrat odvalu, abych ti to řekla, ale nemůžu dneska večer přijet.“

„Ach, Susan, táta bude moc zklamaný.“

Susanin hlas, mladý a horlivý, pokračoval téměř bez nadechnutí. „Nezavolala jsem dřív, protože jsem to nevěděla jistě. Mami, *dneska večer mám schůzku s Frankem Parkerem*, možná mě obsadí do svého nového filmu.“ Její hlas se trochu zklidnil. „Mami, pamatuješ, jak jsem těsně před Vánocemi hrála v *Domě po setmění*?“

„Jak bych mohla zapomenout?“ Rosemary a Jack letěli do Los Angeles, aby sledovali studentské divadelní představení z třetí řady. „Byla jsi úžasná.“

Susan se zasmála. „Jenže ty jsi moje máma, jak bys mohla říct něco jiného? Ale vzpomínáš si na castingového agenta Edwina Langeho, který řekl, že si mě poznamená?“

„Ano, a potom už se ti neozval.“

„Ale ozval. Řekl, že pořídil nahrávku našeho představení a ukázal ji Franku Parkerovi. Parker prý byl ohromen a zvažuje moje obsazení do filmu, který chystá. Má

se odehrávat v univerzitním kampusu a hledá do něj studenty. Chce, abych se s ním sešla. Mami, můžeš tomu uvěřit? Nerada bych to zakřikla, ale jsem tak šťastná. Vypadá to příliš dobře, aby to byla pravda. Dokážeš uvěřit, že bych dostala roli, možná dokonce hlavní roli?“

„Uklidni se, než místo role dostaneš infarkt,“ varovala jí Rosemary. Usmála se a představila si dceru, jak z ní vyzařuje energie, jak si prsty pročesává dlouhé blond vlasy a jak se jí třpytí nádherné modré oči.

Semestr je téměř u konce, přemýšlela. Kdyby dostala filmovou roli, byla by to velká zkušenost. „Táta to určitě pochopí, Susan, ale nezapomeň mu zavolat.“

„Budu se snažit, mami. Za pět minut se mám sejít s Edwinem, abychom si prošli a zopakovali text. Říká, že Frank Parker si mě bude chtít poslechnout. Netuším, jak dlouho to potrvá. Budete mít hosty a nemusíte slyšet telefon. Co kdybych zavolala až ráno?“

„To není špatný nápad. Oslavu plánujeme od šesti do deseti, ale většina lidí se nepochybně zdrží déle.“

„Dej mu narozeninovou pusu za mě.“

„Provedu. Sraz toho režiséra na kolena.“

„Pokusím se.“

„Mám tě ráda, miláčku.“

„Já tebe také, mami.“

Rosemary si nikdy nezvykla na náhlé ticho, které následovalo po ukončeném hovoru.

Když druhý den ráno zazvonil telefon, Jack vyskočil od rozečtených novin. „Na obvyklé studentské nedělní ráno je naše holčička nějak čilá.“

Volajícím nebyla Susan, nýbrž policie z Los Angeles. Měla nepříjemnou zprávu. Těsně před svítáním našli v Laurel Canyon Parku mladou ženu. Pravděpodobně

uškrcenou. Nechtějí je zbytečně děsit, ale v kabelce ležící zhruba patnáct metrů od těla našli řidičský průkaz jejich dcery. Na mobilním telefonu, který svírala v ruce, je posledním volaným číslem to jejich.

4

Laurie Moranová se cestou do své kanceláře v Rockefeller Center 15 zastavila a obdivovala moře zlatých a červených tulipánů kvetoucích v Channel Gardens. Místo pojmenované po evropském Kanálu, protože odděluje budovy French a British Empire, vždy překypuje něčím bujným a pestrým. Tulipány se sice nedají srovnávat s vánočním stromem na náměstí, ale květinová výsadba obnovovaná na jaře každých několik týdnů, vždy Laurii usnadňovala loučení s oblíbenou sezonou ve městě. Zatímco jiní Newyorčané si stěžovali na davy turistů, Laurie čerpala ze svěžího vzduchu a pestré výzdoby dobrou náladu.

Vedle obchodu se stavebnicemi Lego nějaký otec fotil syna u obřího dinosaura z těchto kostek. Její syn Timmy pokaždé, když ji navštívil v práci, musel obchodem proběhnout, aby viděl nejnovější nabídku.

„Co myslíš, jak dlouho ho skládali, tati? A co myslíš, kolik dílků na to potřebovali?“ Chlapec vzhlédl k otcovi s jistotou, že zná odpověď na každou otázku. Laurie pocítila bodnutí smutku, protože si vzpomněla, že Timmy se díval na Grega se stejným vyčkávaným obdivem. Fotografující otec si všiml jejího upřeného pohledu, a proto se otočila k odchodu.

„Promiňte, paní, nevyfotila byste nás?“

Sedmatřicetiletá Laurie již dávno zjistila, že působí na lidi přátelsky a přístupně. Štíhlá, s medově zbarvenými vlasy a hřejivě hnědýma očima byla popisována jako „pohledná a elegantní“. Vlasy nosila jednoduše zastřižené po ramena a jen zřídka se obtěžovala mejkapem. Byla přitažlivá, ale neškodná. Představovala ten typ ženy, kterou lidé oslovují, aby se zeptali na cestu, nebo, jako v tomto případě, aby jim udělala momentku.

„Samozřejmě, ráda,“ souhlasila.

Muž jí podal svůj mobil. „Tyhle věcičky jsou skvělé, ale všechny naše rodinné fotky jsou pořízené na délku paže. Bylo by milé ukázat něco jiného než hromadu selfiček.“ Přitáhl syna před sebe a ustoupili tak, aby dostala do hledáčku i celého dinosaura.

„Řekněte sýr,“ vybídla je.

Poslechli a vyslali k ní široké úsměvy. Otec a syn, pomyslela si litostivě Laurie.

Muž poděkoval, když mu vracela telefon. „Nečekali jsme, že Newyorčané jsou tak milí.“

„Věřte mi, že většina z nás je docela milá,“ ujistila ho Laurie. „Zeptejte se Newyorčana na cestu a devět z deseti lidí se vám bude věnovat.“

Laurie se usmála. Vzpomněla si na den, kdy procházela Rockefellerovým centrem s Donnou Hanoverovou, bývalou první dámou města New York. Nějaký turista se dotkl Donniny paže a zeptal se jí na cestu. Donna se otočila a ukazovala a vysvětlovala. „Jste jen několik bloků od...“ Laurie stále s úsměvem přešla ulici a vstoupila do budovy, v níž sídlilo *Fisher Blake Studios*. Vyjela výtahem do pětadvacátého patra a pospíchala do své kanceláře.

Grace Garciová a Jerry Klein již pracovali ve svých kabinách. Grace ji uviděla jako první a vyskočila ze židle.

„Ahoj, Laurie.“ Grace byla šestadvacetiletá Laurina asistentka. Její srdcovitý obličej byl jako obvykle silně, ale perfektně nalíčený. Dnes měla svou hřívu dlouhých, uhlově černých vlasů staženou do pevného ohonu. Oblékla si ostře modré minišaty, černé punčocháče a střevíce na tak vysokém podpatku, že by Laurie okamžitě skončila na zemi.

Jerry v jednom ze svých značkových roláků se loudavě zvedl, aby následoval Laurii do její kanceláře. Vzdor Graceiným jehlovým podpatkům Jerryho vytáhlá postava čněla vysoko nad ní. Byl pouze o rok starší než Grace, ale pracoval u společnosti už za studií na vysoké škole a ze stážisty se vypracoval na ceněného asistenta produkce. Nebýt Grace a Jerryho, Lauriin televizní pořad *Ve stínu podezření* by nikdy nespátral světlo světa.

„Co se děje?“ zeptala se Laurie. „Chováte se, jako by se v mé kanceláři pořádal večírek s překvapením.“

„Dalo by se to tak nazvat,“ odpověděl Jerry. „Ale překvapení nečeká v tvé kanceláři.“

„Je tady,“ doplnila Grace a podala Laurii poštovní obálku. Zpáteční adresa zněla: ROSEMARY DEMPSEYOVÁ, OAKLAND, KALIFORNIE. Byla rozlepená. „Promiň, podívali jsme se dovnitř.“

„A?“

„Souhlasí,“ vyhrkl vzrušeně Jerry. „Rosemary Dempseyová je na palubě, podepsala se na vytečkované linku. Příští případ *Ve stínu podezření* bude o vraždě Popelky.“

Grace s Jerryem zaujali obvyklá místa na kožené pohovce pod okny s výhledem na kluziště. Pro Laurii neexistovalo žádné bezpečnější místo než domov, ale tato kancelář – prostorná, úhledná, moderní – symbolizovala její veškerou tvrdou práci po celé roky. V této místnosti ze sebe vydala to nejlepší. Tady byla šéfem.

Zastavila se u stolu, aby mlčky popřála dobré ráno jedině fotografii, která na něm stála. Pořízená u plážového domku jednoho z přátel v East Hamptonu byla posledním snímkem, na němž byli s Gregem a Timmem jako celá rodina. Až do minulého roku odmítala v kanceláři jakoukoliv připomínku Grega, protože nepochybovala, že by neustále připomínal komukoliv, kdo vejde dovnitř, že její manžel je mrtvý a jeho vražda zůstala nevyřešena. Nyní dospěla k bodu, kdy se podívala na snímek alespoň jednou denně.

Po dokončení ranního rituálu se posadila do šedivého otáčecího křesla a pročetla písemný souhlas paní Dempseyové, vyjadřující její ochotu zúčastnit se pořadu *Ve stínu podezření*. Idea obnovení reality show o starých, nevyřešených zločinech byla Lauriina. Tento pořad měl nabízet rodinným příslušníkům a přátelům oběti příležitost k tomu, aby vylíčili tehdejší události pohledem z první ruky. Ačkoliv vedení televizní společnosti se stavělo k tomuto konceptu opatrně – nemluvě o určitém propadu Lauriina výkonu –, nápad se speciálním seriálem prošel. Vysílání první epizody o promočním galavečírku nejenže zaznamenalo vysokou sledovanost, ale navíc vedlo i k vyřešení případu.

Od tohoto vysílání uplynul téměř rok. Během té doby Lauriin tým posoudil a odmítl tucty nevyřešených vražd, jelikož žádný z těchto případů nevyhovoval jejich požadavkům, aby v pořadu vystoupili jako hosté nejbližší příbuzní a přátelé, z nichž někteří zůstali i nadále „podezřelí“.

Ze seznamu všech odložených případů, které Laurie zvažovala pro pokračování seriálu, byla pro ni na prvním místě vražda devatenáctileté Susan Dempseyové, k níž došlo před dvaceti lety. Susanin otec zemřel před třemi roky, ale Laurii se podařilo vystopovat její matku Rosemary. Přestože Rosemary byla vděčná za jakýkoliv po-

kus najít vraha své dcery, prohlásila, že se „spálila“ u lidí, kteří ji oslovili již dřív. Chtěla mít jistotu, že Laurie a televizní pořad bude zacházet se Susaninou památkou s respektem. Její podpis na smlouvě znamenal, že Laurie si získala její důvěru.

„Musíme být opatrní,“ připomněla Laurie Grace a Jerrymu. „S přezdívkou Popelka přišla média a Susanina matka ji nesnáší. V rozhovorech s rodinou a přáteli budeme vždy používat jméno oběti, Susan.“

Nějaký reportér z *Los Angeles Times* nazval případ „vraždou Popelky“, protože když Susan našli v Laurel Canyon Parku, ležícím jižně od Mullholland Drive v Hollywood Hills, měla pouze jeden střevec. I když policie rychle našla nedaleko vstupu do parku druhý, představa stříbrné lodičky ztracené pravděpodobně na útěku před vrahem, se stala nápadným detailem, jenž poutal pozornost veřejnosti.

„Je to perfektní případ pro show,“ poznamenal Jerry. „Hezká a bystrá vysokoškolská studentka, takže máme vzrušující univerzitní prostředí. Výhledy z Mulholland Drive u Laurel Canyon Parku jsou fantastické. Jestli dokážeme najít majitele toho psa, který objevil tělo, můžeme natočit psa běžícího stejným směrem, kterým mířil toho rána.“

„Navíc je tu ještě to,“ připojila se Grace, „že poslední osobou, která viděla Susan naživu, byl režisér Frank Parker. Dnes ho označují za novodobého Woodyho Allena. Než se oženil, měl pověst proutníka.“

V době Susaniny vraždy byl Frank Parker čtyřiatřicetiletým režisérem. Tvůrce tří nezávislých filmů byl natolik úspěšný, že získal pro další projekt podporu filmového studia. Většina lidí se o něm a jeho projektu doslechla poprvé až ve spojitosti se Susaniným konkurzem na roli,

který se měl konat v jeho domě přesně ten večer, kdy byla zavražděna.

Jednou z výzev pořadu *Ve stínu podezření* byla nutnost přesvědčit bližní a příbuzné oběti k účasti. Někteří, jako například Susanina matka Rosemary, chtěli znovu otevřít ukončené vyšetřování. Jiní dychtili očistit své jméno, aby se zbavili stínu podezření. A Laurie doufala, že další, jako například Frank Parker, by mohli, ačkoliv nepříliš nadšeně, s vystoupením v pořadu souhlasit jen proto, aby vzbudili u veřejnosti dojem, že spolupracují. Kdykoliv se objevila nějaká šeptanda o případu Popelky, Parkerovi posluhovači nezapomínali veřejnosti připomínat, že policie ho oficiálně zbavila podezření. Takový člověk potřeboval nadále chránit svou pověst a určitě nechtěl vypadat tak, že dělá obstrukce novému prověřování, které by mohlo vést k vyřešení vraždy.

Parker usiloval o nominaci na cenu Filmové akademie za režii. „Právě jsem četla předběžnou recenzi na jeho další film,“ ozvala se Grace. „Předpovídají mu vítězství v nominaci na Oscara.“

„To by nám mohlo pomoci, abychom ho získali ke spolupráci,“ řekla Laurie. „Neuškodí, když budeme dění kolem té ceny věnovat pozornost.“ Začala si psát poznámky. „Teď začneme kontaktovat lidi ze Susanina okolí. Obtelefonujeme všechny na našem seznamu: Susaniny spolubydlící na koleji, jejího agenta, spolužáky, studenty z počítačové laboratoře.“

„Agentu ne,“ poukázal Jerry. „Edwin Lange umřel před čtyřmi roky.“

To znamenalo o jednu osobu méně před kamerou, ale to nemohlo ovlivnit jejich obnovené prošetřování případu. Edwin Lange plánoval, že se Susan bude číst text před její zkouškou u Parkera, jenže odpoledne mu zatelefonovali, že jeho matka utrpěla srdeční záchvat. Okamžitě skočil do

auta a cestou postupně obvolával všechny příbuzné, dokud ještě ten večer nedorazil do Phoenixu. Susanina smrt ho šokovala, ale policie ho nikdy nepodezírala ani nepovažovala za důležitého svědka.

Laurie pokračovala v sestavování seznamu. „Pro Rosemary je velmi důležité, abychom se zaměřili na Susanina přítele Keitha Ratnera. V době vraždy byl údajně na nějaké dobrovolnické akci, ale Rosemary jím dost opovrhovala a dodnes je přesvědčená, že má se smrtí její dcery něco společného. Ratner se stále zdržuje v Hollywoodu, je herec. Jemu a někomu z Parkerových lidí zavolám já. Když teď máme Susaninu matku na našem seznamu oficiálně, doufám, že přesvědčíme i ostatní. Tak či tak se připravte, že strávíte nějaký čas v Kalifornii.“

Grace spráskla ruce. „Nemůžu se dočkat pobytu v Hollywoodu.“

„Ještě neříkej hop,“ mírnila ji Laurie. „Naše první zastávka bude v Bay Area. Máme-li vyprávět Susanin příběh, musíme ji poznat. Dobře poznat. Proto začneme s osobou, která ji znala nejdéle.“

„S její matkou,“ přikývl Jerry.

5

Rosemary Dempseyová byla pro Laurii hlavním důvodem, proč se Vražda Popelky ocitla na prvním místě jejího žebříčku dalších dílů jejího pořadu.

Televizní společnost na ni naléhala, aby představila jeden případ ze Středozápadu: nevyřešenou vraždu dětské královny krásy v rodinném domě. Touto kauzou se za posledních dvacet let zabývalo několik knih i televizních pořadů. Laurie neustále opakovala svému šéfovi Brettu Youngovi, že pořad *Ve stínu podezření* k tomu nemůže dodat nic nového.

„No a co?“ krčil rameny Brett. „Vždycky, když máme záminku vysílat videa s těmihle roztomilými královničkami, vyletí nám sledovanost.“

Jenže Laurie nehodlala využívat smrt dítěte ke zvýšení sledovanosti jejich kanálu. Když zahájila pátrání po vhodné kauze, tak na webové stránce „Kde jsou teď?“, zabývající se skutečnými kriminálními případy, narazila na případ Popelky. Vypadalo to, že blogerka vyhledala jednotlivé aktéry případu na Googlu. Susanin přítel je herec. Její spolužák z laboratoře dosáhl velkého úspěchu v počítačovém programování. Frank Parker je... Frank Parker.

Na blogu byl uveden jediný zdroj: Rosemary Dempseyová, včetně stále platného telefonního čísla – „Jen pro

případ, že by mi někdo chtěl říct něco o smrti mé dcery.“ Rosemary sdělila blogerce, že je ochotná udělat cokoliv, aby se dozvěděla pravdu o vrahovi své dcery. A také jí řekla o svém přesvědčení, že Susanina smrt přispěla ke smrtelnému záchvatu mrtvice jejího manžela.

Celkové vyznění tohoto příspěvku plného laciných nářeků zanechalo v Laurii nepříjemný pocit. Bloggerka bez jakéhokoliv důkazu naznačovala, že Susanino přání stát se hvězdou ji mohlo vést k ochotě udělat *cokoliv*, aby získala od nadějného režiséřského talentu jako Parker dobrou roli. Spekulovala, opět bezdůvodně, že oboustranně dobrovolný intimní styk se mohl „zvrtnout“.

Laurie si nedokázala představit, jaké to muselo být pro Rosemary Dempseyovou, když četla taková slova napsaná osobou, jíž důvěřovala natolik, aby jí svěřila svoje pocity ze ztráty jak dcery, tak manžela.

Proto když Laurie zatelefonovala Rosemary Dempseyové kvůli nabídce vystoupit v pořadu *Ve stínu podezření*, velmi dobře porozuměla, co Rosemary míní tím, že se už jednou spálila. Laurie jí slíbila, že udělá pro ni a její dceru všechno, co bude moct. A dodala, že z vlastní zkušenosti ví, jaké je neznat pachatele.

Minulý rok, když policie konečně identifikovala Gregova vraha, Laurie zjistila, co se myslí výrazem „uzavření případu“. Manžela jí to sice nevrátilo a Timmy byl stále bez otce, ale už se nemuseli bát muže, jehož Timmy nazval *Modroočko*. Znamenalo to konec strachu, ale neukončilo bolest v srdci.

„Ten zatracený střevíček,“ řekla Rosemary o novinovém titulku *Vražda Popelky*. „Je ironií, že Susan nikdy nic takového nenosila. Koupila si ty lodičky ve výprodeji na nějaký večírek pořádaný v duchu sedmdesátých let. Ale její agent Edwin si myslel, že jsou vhodné i k tomu konkurzu. Jestli veřejnost potřebovala něco vizuálního, mohl

to být její řetízek. Zlatý, s přívěskem maličké koňské podkopy. Našli ho vedle jejího těla, utržený při zápase s vrahem. Darovali jsme jí ho k patnáctým narozeninám a hned další den dostala hlavní roli Sandy ve školním představení *Pomády*. Vždycky ho považovala za přívěsek, který jí nosí štěstí. Když nám ho policie popsala, Jack a já jsme okamžitě věděli, že jsme přišli o naše dítě.“

V tu chvíli Laurie věděla, že chce, aby jejím dalším případem byla vražda Susan Dempseyové. Mladé, nadané dívky, jejíž život byl tak brutálně ukončen. Greg byl skvělý mladý lékař, který dopadl stejně. Jeho vrah je teď mrtvý. Susanin pořad někde venku.

6

Rosemary Dempseyová šla se dvěma hnědými papírovými nákupními taškami plnými po okraj a pravým loktem se jí podařilo zabouchnout kufr svého Volva C 30. Na druhé straně ulice zahlédla Lydii Levittovou. Rychle se otočila s nadějí, že se dostane z příjezdové cesty ke vstupním dveřím neviděna.

Bohužel.

„Rosemary! Bože. Jak může jeden člověk sníst tolik jídla? Počkej, pomůžu ti!“

A jak může nějaký člověk být tak neomalený, pomyslela si Rosemary. Neomalený, a přesto současně tak laskavý?

Zdvořile se usmála, a než se nadála, sousedka přes ulici stála po jejím boku a brala jí jednu tašku z ruky.

„Mnohozrnný chléb? Ó, bio vajíčka. A brusinky – tolik antioxidantů! Děláš dobře. Cpeme do sebe příliš mnoho nezdravého. Mou slabostí jsou želé bonbony. Věřila bys tomu?“

Rosemary přikývla a ujistila se, že Lydie vidí její zdvořilý úsměv. Kdyby měla hádat, tipovala by Lydii tak na pětadesát let, ale bůh ví, že jí to bylo jedno.

„Děkuji, Lydie. A řekla bych, že želé bonbony jsou poměrně neškodná neřest.“

Volnou rukou odemkla dveře svého domu.

„Páni, ty zamykáš? To tady obvykle neděláme.“ Lydie odložila tašku na kuchyňský ostrůvek vedle dveří. „No, co se týče želé bonbonů, řekni to Donovi. Neustále nachází růžová a zelená překvapení mezi polštáři na pohovce. Tvrdí, že moje cévy musejí vypadat jako cucavé špalky. Plné cukru.“

Rosemary si všimla blikající kontrolky telefonu na kuchyňské lince. Byl to hovor, na který čeká?

„Tak jo, ještě jednou děkuji, Lydie.“

„Měla bys navštěvovat čtenářský klub v úterý večer. Nebo filmový ve čtvrtek. Vyvíjet jakoukoliv aktivitu: pletení, výroba pomazánek, jóga...“

Zatímco Lydie blouznila o různých koníčcích, které by mohla provozovat se svými sousedy, Rosemary myslela na dlouhou cestu, kterou ušla až k této konverzaci. Vždycky si myslela, že nikdy neopustí dům, v němž vychovala svou dceru a žila s manželem sedmatřicet roků. Ale jak už dávno zjistila, svět nefunguje vždy podle očekávání. Někdy musíte reagovat na jeho rány pěští.

Po Susanině smrti jí Jack nabídl, že skončí v práci a přestěhují se zpět do Wisconsinu. Akcie zaměstnavatele, které nahromadil během let, štedrá penze a důchodové pojištění znamenaly, že měli dostatek peněz až do konce života.

Jenže Rosemary si uvědomovala, že si vybudovali život v Kalifornii. Měla zde svůj kostel a dobrovolnickou práci v kuchyni vyvařující polévky pro chudé. Žili tu její přátelé, kteří se o ni starali tak, že měla mrazničku plnou krabiček s jídlem na celé měsíce jak po rozloučení se Susan, tak po Jackově smrti.

Proto zůstala v Kalifornii. Když Jack zemřel, nechtěla zůstat v jejich domě. Byl příliš velký, příliš prázdný. Koupila si malý domek v uzavřeném rezidenčním areálu na předměstí Oaklandu a tam pokračovala ve svém životě.

Chápala, že buď může žít se smutkem, nebo propadnout zoufalství. Každodenní mše se stala rutinou. Dobrovolnické činnosti se věnovala tak, až se stala poradkyní na lince důvěry.

Při zpětném pohledu jí mohlo být lépe v nějakém bytě v San Francisku. Ve městě by si udržela anonymitu, mohla by si kupovat mnohohrnný chléb a bio vejce, nosit nákupy a ověřovat zmeškané hovory bez nutnosti odrážet pokusy Lydie Lewittové o její zapojení do skupinových aktivit.

Její sousedka konečně uzavřela svůj výčet. „Právě to je na téhle čtvrti příjemné,“ prohlásila Lydie. „Tady v Castle Crossings jsme v podstatě jedna *rodina*. Ach, promiň. To byla špatná volba slov.“

Rosemary se poprvé setkala s touto ženou před šestnácti měsíci a přesto až nyní přišel moment, kdy se uviděla očima Lydie Lewittové. Pětasedmdesátiletá Rosemary odovděla před třemi roky a jedinou dceru pohřbila před dvaceti. Lydie ji vnímala jako starou, politováníhodnou ženu.

Rosemary chtěla Lydii vysvětlit, že její život *je* plný aktivit a přátel, ale věděla, že ta žena má pravdu. Její koníčky a přátelé pocházeli z doby, kdy byla manželkou a matkou v San Mateu. Váhala do svého života pustit nové lidi. Jako by se nechtěla setkávat s nikým, kdo neznal a nemiloval Jacka a Susan. Nepřála si setkávat se s někým, kdo by ji viděl podobně jako Lydie – vdova poznamenaná tragédií.

„Děkuji, Lydie. Opravdu si toho vážím.“ Tentokrát vděčnost nepředstírala. Sousedka nemusela být taktní, ale měla o ni starost a byla vlídná. Rosemary si v duchu slíbila, že až bude méně zaneprázdňená, tak jí vyhoví.

Jen co Rosemary osaměla, dychtivě pustila hlasovou zprávu. Uslyšela pípnutí, po němž následoval čistý hlas

zabarvený určitým tónem vzrušení.

„Dobrý den, Rosemary. Tady je Laurie Moranová z *Fisher Blake Studios*. Moc vám děkuji za souhlas. Jak jsem vysvětlovala, realizace našeho pořadu závisí i na tom, kolik lidí dokážeme získat k vystoupení. Bohužel agent vaší dcery už nežije, ale oslovili jsme všechny osoby, které jste navrhla: režiséra Franka Parkera, jejího přítele Keitha Ratnera i její spolubydlící Madison a Nicole. Konečné rozhodnutí udělá můj šéf. Ale vaše ochota zúčastnit se má obrovský význam. Opravdu doufám, že se to bude realizovat. Ozvu se vám hned, jakmile budu mít definitivní povolení. Kdybyste mě do té doby potřebovala –“

Když Laurie začala diktovat kontaktní informace, Rosemary zprávu uložila. Zpaměti vytočila jiné číslo a pustila se do vykládání nákupu. To telefonní číslo patřilo Susanině spolubydlící Nicole.

Rosemary jí oznámila, že se odhodlala vystoupit v televizním pořadu.

„A co ty, Nicole, už ses rozhodla?“

„Ještě ne. Ne definitivně.“

Rosemary obrátila oči v sloup, ale pokračovala klidným tónem. „Když natáčeli první případ toho pořadu, tak se jim ho podařilo vyřešit.“

„Nejsem si jistá, jestli chci takovou pozornost.“

„Ta pozornost nebude namířená na tebe.“ Rosemary napadlo, jestli její hlas zní tak protivně, jak se cítí. „Pořad bude zaměřený na Susan. Na snahu vyřešit její případ. A ty sis byla se Susan blízká. Víš, jak to dopadá, když někdo zmíní její vraždu na Facebooku nebo Twitteru. Objeví se spousty názorů a často i ten, že Susan byla něco jako coura zapletená s polovinou mužů na univerzitě. Mohla bys takové pomluvy vyvrátit.“

„A co ostatní? Mluvila jste s nimi?“

„Zatím ne,“ odpověděla po pravdě Rosemary, „ale producenti si z nich vyberou podle jejich ochoty spolupracovat. Ty jsi bydlela se Susan skoro dva roky. A víš, že *ostatní* nebudou mít k účasti nijak velkou chuť.“

Nemusela se obtěžovat jejich vyjmenováváním. Na prvním místě šlo o Keitha Ratnera, jehož toulavým očím Susan tolikrát odpustila. Keith si navzdory vlastním prohrěškům dělal na Susan majetnické nároky a bezdůvodně na ni žárlil, takže pro Rosemary představoval hlavního podezřelého. Pak to byl Frank Parker, jenž pokračoval v zářivé kariéře, ale ani jednou nedokázal Rosemary s Jackem zavolat nebo jim poslat vyjádření lítosti nad ztrátou jejich dcery, která jela do Hollywood Hills jen kvůli němu. Rosemary také nikdy zcela nedůvěřovala Madison Meyerové, Susanině druhé spolubydlící, která se až příliš radostně chopila role, na niž Susan měla ten večer domluvený konkurz.

„Jak znám Madison,“ říkala nyní Nicole, „ukáže se v plné kráse, načesaná a naličená.“

Nicole se pokoušela zmírnit napětí humorem, ale Rosemary byla odhodlaná držet se věci. „Tvoje účast je podstatná pro rozhodnutí producentů.“

Ticho na druhém konci linky bylo tíživé.

„A rozhodnou už velmi brzy,“ naléhala Rosemary.

„Tak dobře. Jen si musím ověřit pár věcí.“

„Prosím, pospěš si. Čas letí. A *ty jsi* důležitá.“

Rosemary ukončila hovor a modlila se, aby Nicole souhlasila. Čím víc lidí Laurie Moranová přesvědčí k vystoupení, tím větší je naděje, že někdo z nich se bezděčně prořekne nebo prozradí. Představa, že bude znovu prožívat děsivé okolnosti Susaniny smrti, byla skličující, ale měla pocit, jako by slyšela milovaný Jackův hlas, který jí říká: *Jdi do toho, Rosie.*

Milovaný, úžasný Jack.

7

Pětačtyřicet kilometrů na sever, na druhé straně mostu Golden Gate, Nicole Mellinová slyšela cvaknutí odloženého sluchátka, ale sama se nedokázala přimět stisknout tlačítko. Zírala na telefon v ruce, dokud nezačal hlasitě pípat.

V kuchyni se objevil její manžel Gavin. Zřejmě ten zvuk slyšel až do své pracovny v horním patře.

Zarazil se při pohledu na telefon, který Nicole konečně odložila. „Myslel jsem, že je to požární alarm.“

„To má být kritika mého vaření?“ zeptala se.

„Prosím, víš přece svoje.“ Políbil ji na tvář. „Jsi absolutně ta nejlepší kuchařka – přímo *šéfkuchař* –, jakého jsem kdy poznal. Raději budu jíst tři jídla denně tady, než abych šel do toho nejvybranějšího restaurantu na světě. Kromě toho jsi hezká a máš andělskou povahu.“ Odmlčel se. „Zapomněl jsem na něco?“

Nicole se zasmála. „To se uvidí.“ Nicole věděla, že není žádná kráska. Ale také ne ošklivá. Vypadala prostě obyčejně, bez výrazných rysů. Jenže Gavin v ní probouzel pocit, že v jeho očích je nádherná. A on byl nádherný v jejích. Osmačtyřicátník, stále se pokoušející shodit pár kilogramů, průměrně vysoký, začínající plešatět. Ale dynamický mozek a energie, s nimiž kupoval akcie pro svůj

hedgeový fond, z něj činily impozantní postavu na Wall Streetu.

„Opravdu je všechno v pořádku? Je trochu zneklidňující, když vidím manželku, jak stojí v kuchyni a zírá na telefon v ruce. Na mou duši, vypadáš, jako by ti právě někdo vyhrožoval.“

Nicole zavrtěla hlavou a zasmála se. Její manžel neměl potuchy, jak se v jejím případě jeho žert blížil pravdě.

„Všechno v pořádku. Volala Rosemary Dempseyová.“

„Jak se jí daří? Víím, že tě zklamalo, když nepřijala tvoje pozvání na Děkuvzdání.“

Řekla mu o připravovaném programu. Rozhodně mu však nesdělila celý příběh svého života, alespoň ne v době, kdy sdílela se Susan pokoj na koleji.

Nechtěla před ním nic tajit. Ale podařilo se jí přesvědčit samu sebe, že teď je jiným člověkem než předtím, co ho poznala.

Pokud se ten pořad uskuteční a někdo hrábne dost hluboko, nebylo by lepší, aby mu řekla pravdu už teď?

„Víš, že se ten program jmenuje *Ve stínu podezření*?“ začala.

Jeho výraz byl chvíli prázdný, než se změnil. „No jasně, dívali jsme se společně. Něco jako reality show o skutečném zločinu, promoční galavečirek. Vyvolal značnou pozornost. A skončil vyřešením té vraždy.“

Přikývla. „Pro další díl chtějí využít Susanin případ. Rosemary chce, abych se zúčastnila.“

Gavin si utrl několik kuliček hroznového vína v křišťálové míse na kuchyňském ostrůvku. „To bys měla,“ pronesl důrazně. „Podobné pořady často vedou k opětovnému otevření případu.“ Chvíli mlčel, než dodal: „Jen těžko si dokážu představit, jaké to je pro Rosemary – nevědět. Podívej, zlato, víím, že nemáš ráda světla ramp, ale tohle by mohlo znamenat pro Rosemary určité uzavření.“

Řekl bych, že jí to dlužíš. Vždycky jsi mi říkala, že Susan byla tvoje nejlepší kamarádka.“ Vzal si několik dalších kuliček. „Prokaž mi laskavost a zavěšuj telefon hned po ukončení hovoru, ano? Obával jsem se, že jsi omdlela.“

Gavin se vydal po schodišti zpět do pracovny. Měl ten luxus (a prokletí), že pokud měl k ruce telefon a internetové spojení, mohl řídit hedgeový fond odkudkoliv.

Teď, když vyslovila tu možnost nahlas, Nicole věděla, že samozřejmě musí být součástí toho pořadu. Jak by to vypadalo, kdyby Rosemary požádala Susaninu spolubydličku na koleji o pomoc s vyřešením Susaniny vraždy, a ona odmítla? Jak by mohla vůbec spát?

Uplynulo dvacet let, ale připadalo jí to jako minuta. Nicole opustila jižní Kalifornii z určitého důvodu. Přestěhovala by se i na Severní pól, kdyby to bylo nutné. Ale žije v Bay Area se skvělým manželem. Gavinem. S manželstvím také změnila příjmení. Z Nicole Hunterové se stala Nicole Mellingová. Začala znovu. Nalezla klid. Dokonce si i odpustila.

Tenhle pořad může všechno zničit.

8

„Dobré odpoledne, Jennifer. Je u sebe?“
Sekretářka Bretta Younga zvedla hlavu od stolu.
„Ano, právě se vrátil z oběda.“

Laurie pracovala s Brettem dost dlouho, aby znala jeho zvyky: ráno telefonické hovory, e-maily a ostatní korespondence; obchodní oběd (nejlépe od dvanácti do dvou); pak zpátky do kanceláře k odpolední tvůrčí práci. Ještě před několika měsíci by si Laurie musela domluvit termín schůzky se svým nadřízeným. Teď, když se svým pořadem *Ve stínu podezření* znovu ocitla na špici, patřila k několika šťastlivcům, kteří sem mohli zaskočit neohlášeně. Pokud měla opravdu štěstí, třeba si dopřál u oběda jednu nebo dvě sklenky vína. To mu vždycky vylepšilo náladu.

S povolením jeho hlídacího psa Laurie zaklepala na dveře Brettovy kanceláře, než je otevřela.

„Máš vteřinku?“ zeptala se.

„Jasně, zejména jestli jsi mi přišla říct, že ses rozhodla pro případ té královničky krásy.“

Zvedl oči. V jedenašedesáti byl stále přitažlivý a stále se tvářil mimořádně nespokojeně.

Usedla do křesla vedle pohovky, na níž si Brett četl nějaký text. Laurie považovala jeho kancelář za hezkou, ale ve srovnání s tou její z ní Brett udělal holubník.

„Brette, prošli jsme ten případ. K původnímu vyšetřování není co dodat. Prvotním cílem našeho pořadu je sehnat lidi, kteří byli skutečnými účastníky v dané kauze, a přesvědčit je k účasti.“

„A přesně tohle uděláš. Poštvi na ně Alexe Buckleyho a uvidíš, jak se svědci budou svíjet.“

Alex Buckley byl proslulý obhájce specializovaný na trestní právo a podílel se na prvním díle, věnovaném takzvanému promočnímu galavečírku. Jeho dotazování svědků bylo perfektní, pátil otázky od soucitných až po zničující křížový výslech.

Od té doby se s ním Laurie pravidelně setkávala. Na podzim zval ji, Timmyho a jejího otce na fotbalové zápasy *Giants* a v létě na baseball *Yankees*. Všichni čtyři byli horlivými fanoušky obou týmů. Téměř nikdy nepozval jen ji, možná vycítil, že ještě není připravená na ráznější změnu v jejich vztahu. Potřebovala se dostat za období smutku a uzavřít kapitolu svého života s Gregem.

A také si dobře uvědomovala, že Alexe často zmiňují společenské rubriky jako doprovod nějaké celebrity po rudých kobercích. Byl velmi, velmi žádaný muž v celém městě.

„Jenže tenhle případ nemůže vyřešit ani Alex Buckley,“ trvala na svém Laurie, „protože nemáme nejmenší tušení, koho se ptát. Testy DNA vyloučily celou rodinu té dívenky a policie nikdy neidentifikovala jiného podezřelého. Konec příběhu.“

„Komu na tom záleží? Vyhrabej stará videa té parády a okouzující fotky a uvidíš, jak Nielsenova ručička poskočí.“ To nebylo poprvé, kdy Brett připomínal Laurii důležitost údajů o sledovanosti, a určitě ani naposled. „Potřebuješ něco nového? Přiber nějakého odborníka, ať ti na počítači vygeneruje, jak by oběť vypadala dneska.“

„To nebude fungovat. Digitálně upravená fotografie nikdy nedokáže vyprávět příběh ztraceného života. Ví snad někdo, jaká budoucnost by to děvčátko čekala?“

„Poslouchej mě, Laurie. Stalo se, že jsem *úspěšný* člověk. Víím, o čem mluvím. A snažím se ti pomoci udržet ten pořad v chodu. Někdo by mohl prohlásit, že poprvé jsi prostě měla kliku a od té doby se jen vezeš.“ Od prvního vysílání *Ve stínu podezření* uplynul skoro rok. Následně Laurie zpracovala několik běžných studiových seriálů, ale Brett dychtil po pořadu typu *Ve stínu podezření*. „Musíš zkusit znovu vytvořit to kouzlo prvního dílu.“

„Důvěřuj mi. Vrátila jsem se k seznamu dřívějších návrhů a našla jsem skvělý případ, pro pořad *Ve stínu podezření* jako dělaný. Vražda Popelky.“

Podala mu fotografii Susan Dempseyové, ateliérový snímek, který Susan používala ke konkurzům. Když ho Laurie uviděla poprvé, měla pocit, že se Susan dívá skrze objektiv přímo na ni. Dívka byla obdařená téměř dokonalými rysy – vysoké lícní kosti, plné rty, pronikavě modré oči –, ale skutečná krása spočívala v energii toho pohledu.

Brett se na snímek stěží podíval. „Nikdy jsem o tom neslyšel. Laurie, opravdu ti musím připomínat tvoje fiaska předtím, než jsi dala ten pořad dohromady? Ze všech lidí bys to měla vědět nejlíp ty: úspěch je pomíjivý.“

„Já víím, já víím. Ale ty jsi musel o tom případu slyšet, Brette. Oběť studovala na UCLA, našli ji mrtvou v Hollywood Hills. Údajně se toho večera nedostavila na konkurz.“

Až teď se Brett obtěžoval pohlédnout na fotografii. „Páni, vypadala bombasticky. Jde o tu záležitost s Frankem Parkerem?“

Kdyby se Frank Parker neproslavil, lidé by na vraždu Popelky dávno zapomněli. Ale pokaždé, když Parker na-

točil nový film nebo získal nominaci na další cenu, někdo připomněl skandál z režisérova mládí.

„Oběť se jmenovala Susan Dempseyová,“ spustila Laurie. „Byla to ve všech ohledech pozoruhodná dívka: chytrá, atraktivní, nadaná, usilovně pracující.“

Mávnutím ruky dal najevo, ať skončí s takovými kecy. „Nerozdáváme medaile. Proč je to dobré pro televizi?“ zeptal se.

Laurii bylo jasné, že Brett nikdy nepochopí její rozhodnutí pomoci Susanině matce. Proto nadšeně odrecitovala všechny údaje o případu, které tolik zaujaly Grace a Jerryho. „A navíc jde o fantastickou výpravu. Máme tu univerzitní kampus. Lesk Hollywoodu. Noir atmosféru na Mulholland Drive.“

Ano, teď už Brett pozorně naslouchal. „Řeklas správné slovo: Hollywood. Celebrity. Sláva. To by mohlo lidi zaujmout. Nenašli ji poblíž Parkerova domu?“

Laurie přikývla. „Na místě dostupném pěšky, v Laurel Canyon Parku. Parker tvrdil, že Susan na konkurz vůbec nepřišla. Její auto zůstalo zaparkované v kampusu. Policie nikdy nezjistila, jak se dostala z UCLA do hollywoodských kopců.“

„Parker věděl, že je studentka. Jestli její auto parkovalo u jeho domu a on s tím neměl nic do činění, tak mohl zařídít převoz auta zpět do kampusu,“ poznamenal Brett.

Laurie zvedla oči. „Brette, kdybych nevěděla svoje, řekla bych, že tě to začíná zajímat.“

„Zúčastní se i Parker?“

„To ještě nevíme. Ale je důležité, že máme souhlas Susaniny matky. Má silnou motivaci, přesvědčí Susaniny přátele, aby vystoupili ve vysílání.“

„Rodina a přátelé nedonutí lidi, aby si nastavili náš televizní kanál. Režisér nominovaný na cenu Akademie ano. A získkej i herečku, která dostala tu roli po ní.“

„Madison Meyerová,“ připomněla mu Laurie. „Lidé určitě dávno zapomněli, že ji obsadil do role, kvůli níž Susan šla na ten konkurz. Kromě toho byla Susaninou spolubydlící na koleji.“

Podle toho, co vypověděl Frank Parker, tak když se Susan nedostavila na zkoušku, zatelefonoval Madison Meyerové, další studentce herectví na UCLA, a okamžitě ji pozval na konkurz. Při policejním vyšetřování Madison potvrdila Parkerův časový rozvrh. Prohlásila, že v době Susaniny smrti s ním byla v jeho obývacím pokoji.

„Docela zvláštní, že přidělil roli začínající herečce, která mu poskytla vhodné alibi,“ poukázal Brett a mnul si bradu – neklamné znamení, že i on je na palubě.

„Je to opravdu dobrá kauza pro ten pořad, Brette. Cítím to. *Vím to.*“

„Víš, že tě mám rád, Laurie, ale tvůj instinkt nestačí. Ne s tím množstvím peněz v sázce. Tvůj pořad není levný. Bez Franka Parkera je vražda Popelky jen další nevyřešený případ. Dostaň Parkera do pořadu a dám ti zelenou. Bez něho mám spolehlivou zálohu.“

„Neprozrazuj mi to. Dětskou královnu krásy?“

„Tys to řekla. Ne já.“

Takže žádný nátlak, pomyslela si Laurie.

9

Frank Parker hleděl z devětapadesátého patra dolů na Madison Square Park. Miloval New York. Když se ze svého ateliérového bytu s okny od podlahy až po strop podíval k severu, dohlédl na vrcholky stromů v Central Parku. Cítil se jako Batman dohlížejíci na Gotham.

„Je mi líto, Franku, ale slíbils mi, že než skončí den, můžu tě otravovat některými věcmi, které je třeba udělat.“

Otočil se ke svému asistentovi, jenž stál ve dveřích pracovny. Clarence už hodně přesáhl třicítku, ale měl stále postavu dvacetiletého gymnasty. Jeho výběr oblečení – dnes přiléhavý černý rolák a nápadně úzké kalhoty – byl očividně předurčen ke zvýraznění muskulatury, na kterou byl tak pyšný. Když ho Parker přijímal, Clarence prohlásil, že nenávidí své jméno, ale každý, kdo ho uslyší, si ho zapamatuje právě kvůli němu. Takže pracovalo v jeho prospěch.

Celou dobu letu z Berlína se Clarence pokoušel upoutat Frankovu pozornost k žádostem o rozhovor, telefonním zprávám, dokonce volbě vína na blížící se oslavu premiéry. Z jedné strany to byly nicotné detaily, na které Frank neměl trpělivost, z druhé strany se lidé, kteří pro něho pracovali, už poučili o tom, která chybná rozhodnutí

ho rozčílí. Měl pověst pedanta. Domníval se, že právě to činí jeho práci úspěšnou.

Ale ať ubohý Clarence žadonil v letadle o Frankovu pozornost sebevíc, Frank pokračoval ve čtení scénářů. Příležitost číst v klidu na palubě soukromého letadla byla jediná okolnost cestování, která ho těšila. Ačkoliv se to mohlo někomu zdát poněkud provinční, vrcholně nerad opouštěl Spojené státy. Jenže v současnosti byly v módě zahraniční filmové festivaly. A člověk nikdy neví, jaký skvost tam můžete získat, aby z vás udělal amerického tvůrce trháků.

„Pořád nevíš, Clarenci, že když ti slíbím, že mě budeš moct něčím vyrušit, tak je to jednoduše můj způsob, jak to oddálit?“

„Samozřejmě že to vím. Klidně mě zase pošli pryč. Ale zítra na mě neštěkej, jestli se zřítí obloha, protože jsi mi neumožnil, abych ti předal hlášení.“

Frankova žena Talia se zastavila na chodbě před pracovnou. „Kristepane, přestaň trýznit chudáka Clarenceho. Nebýt jeho, tak by nám nejspíš nesvítilo jediné světlo, protože by nás dávno odřízli od dodávky elektrického proudu. Jestli budeš čekat až do našeho návratu do Los Angeles, utopíš se v problémech. Dívej se na svůj hezký výhled a nech ho dělat jeho práci.“

Frank si nalil do křišťálové sklenky slušnou dávku skotské a posadil se na pohovku. Clarence si sedl do ušáku naproti němu.

Na začátku přednesl požadavek filmového studia, aby Frank usedl k dlouhému interview pro článek ve významném časopise k propagaci letního uvedení jeho filmu s názvem *Nebezpeční*. „Řekni jim, že to udělám, ale určitě ne s tou zatracenou Theresou.“ Zmíněná autorka článků byla známá tím, že toho, s kým dělá rozhovor, představuje v nejhorším možném světle.

Následovala připomínka, že brzy zanikne předkupní právo na nejžhavější román minulého roku. „Kolik zaplatíme?“

„Čtvrt milionu za prodloužení o další rok.“

Frank přikývl a mávl rukou. Odsouhlaseno.

Nic z toho nevypadalo tak naléhavě, aby ho Clarence musel otravovat.

Clarence se zadíval do svých poznámek, ale když otevřel ústa, aby promluvil, bylo ticho. Dlouze vzdychl, usmál se a opakoval pokus. Pořád nic.

„Co je s tebou?“ zeptal se Frank.

„Nejsem si jistý, jak to uvést.“

„Kdybych uměl číst myšlenky, tak bych tě nepotřeboval, že ano?“

„Fajn. Přišel ti dopis od producentů jednoho televizního programu. Rádi by se s tebou sešli.“

„Ne. Publicitu budeme dělat těsně před uvolněním filmu k distribuci. Teď je ještě brzy.“

„Nejde o *Nebezpečné*, ale o tebe. O tvou minulost.“

„Myslíš to, co už jsem odsouhlasil pro ten článek v časopise?“

„Ne, Franku. Jde o životní *minulost*. Ten program se jmenuje *Ve stínu podezření*.“

„Co to je?“

„Neustále zapomínám, že pokud jde o film, jsi génius, ale odmítáš se dozvědět cokoliv o televizi. Je to kriminální, vlastně dokumentární pořad, založený na rekonstrukci nevyřešených zločinů s pomocí lidí, kteří jimi byli ovlivněni. Ty jsi figuroval v případu Susan Dempseyové a oni chtějí, abys vystoupil v chystaném dalším dílu.“

Překvapený Frank se znovu podíval oknem ven. Kdy ho lidé přestanou spojovat s tou hroznou událostí?

„Takže se mnou chtějí mluvit o Susan Dempseyové?“ Clarence přikývl. „Jako bych už tenkrát nemluvil dost s policií, právníky, vedením studia, které mě mimochodem málem vyhodilo... Přitom jsem udělal jen to, že jsem mluvil o té zatracené kauze. A teď je to tady znovu.“

„Franku, čekal jsem na vhodnou chvíli, abych si s tebou promluvil o tom dopisu. Teď ta producentka, nějaká Laurie Moranová. získala moje telefonní číslo. Dneska volala už dvakrát. Jestli chceš, můžeme jí odpovědět, že jsi příliš zaneprázdněný. Jestli potřebuješ být nedostupný, tak se vymluvíme, že musíme natočit několik nových záběrů z přeletu nad Paříží.“

Z Clarenceho kapsy zaznělo melodické zvonění. Vytáhl mobil a podíval se na displej. „Zase ona. Ta producentka.“

„Přijmi to.“

„Jsi si jistý?“

„Mluvím snad nejistě?“

„Tady Clarence,“ řekl asistent do telefonu.

Frank důvěřoval svým instinktům. Vždycky. Když slyšel, jak Clarence odřikává dobře známé „předám váš vzkaz panu Parkerovi“, natáhl ruku. Clarence zavrtěl hlavou, ale Frank se rázně předklonil.

Clarence poslechl, ale při předávání telefonu vyjádřil svůj nesouhlas dlouhým povzdechem.

„Co pro vás mohu udělat, paní Moranová?“

„Nejdřív děkuji, že jste přijal můj hovor. Víím, že jste velmi zaměstnaný.“ Ženský hlas zněl přátelsky, ale profesionálně. Pokračovala s vysvětlováním podstaty své televizní show. Jelikož právě vyslechl podobný popis od Clarenceho, Frank začal chápat rekonstrukční koncept pořadu. „Chtěla jsem se ujistit, že jste obdržel můj dopis s pozváním vyjádřit váš pohled na tu událost. Přizpůsobíme se vašemu rozvrhu. Dostavíme se do Los Angeles nebo na jakékoliv místo, které vám bude vy-

hovovat. Pokud je pro vás z nějakého důvodu rozhovor o vašich kontaktech se Susan nepřijatelný, samozřejmě budeme v našem pořadu informovat diváky o vašem odmítnutí.“

Clarence ho obvinil, že o televizi nic neví, ale režisér měl dostatečné znalosti světa zábavy, aby chápal, že ta žena ho může zastrašovat. Opravdu by se někdo díval na show o vraždě Popelky, kdyby se jí nezúčastnil? Pokud by nyní zavěsil, skončila by produkce, ještě než začala? Možná. Ale v případě, že by pokračovali bez něho, nemohl by nijak ovlivnit, jak ho vylíčí. Co když ho dají na první místo seznamu osob „ve stínu podezření“, jak ten pořad nazvali. Aby návštěvníci kin bojkotovali jeho filmy, bylo to poslední, co potřeboval.

„Obávám se, že zatím jsem váš dopis nečetl, paní Moranová, jinak bych se vám už ozval. Ale ano, udělám si čas pro vaši show.“ Clarence vytřeštil oči. „Už jste mluvili s Madison Meyerovou?“

„Jsme optimističtí v tom, že vystoupí všichni relevantní svědci.“ Producentka dál skrývala svoje karty.

„Jestli je Madison stejná jako tehdy, když jsem s ní byl v kontaktu, objevil bych se u jejích dveří s kameramanem. Pro nezaměstnanou herečku není nic lákavějšího, než světla ramp.“

Zdálo se, že Clarence každým okamžikem vyskočí z křesla.

„Podrobnosti dohodnete s Clarencem,“ sdělil Frank. „Podíváme se na kalendář a ozveme se vám.“

Rozloučil se a vrátil telefon Clarencemu.

„Budu se vmlouvat na plný diář, dokud nepochopí?“ zeptal se Clarence.

„Ne. Zajistíš, abych měl čas. A chci být při tom natáčení v L. A. Zúčastním se za stejných podmínek jako ostatní dotčení.“

„Franku, to je špatné –“

„Děkuji ti, Clarenci, ale už jsem se rozhodl.“

Jakmile Clarence odešel, Frank si dopřál další doušek skotské. Dostal se do této situace proto, že důvěřoval svým instinktům, to ano, ale také proto, že měl výrazný talent pro řízení toho, jak se bude nějaký příběh odvíjet. A jeho instinkt mu říkal, že televizní příběh o Susan Dempseyové bude další koncert pod jeho taktovkou.

Talia se z chodby za pracovní dívala, jak manželův asistent odchází z apartmá.

Za Franka byla provdaná deset let. Dobře si pamatovala, jak telefonovala rodičům do Ohia, aby jim oznámila zasnoubení. Domnívala se, že budou rádi, když uslyší, že její dny konkurzů na malé role a účinkování v reklamách skončily. Už se nebudou muset starat, že žije sama v bytě v nepřilíš bezpečné čtvrti Glassell Park. Bude vdaná, navíc za bohatého, úspěšného a slavného režiséra.

Místo toho se její otec zeptal: „Ale nemá něco společného se smrtí té dívky?“

Slyšela, co její manžel říkal Clarencemu, a pak do telefonu té osobě z televize. Věděla, že nemá šanci mu to rozmluvit.

Přistihla se, jak kroutí snubním prstýnkem a dívá se na tříkarátový diamant otáčející se kolem jejího prstu. Nemohla se zbavit myšlenky, že Frank dělá obrovskou chybu.

10

V době, kdy linka 6 zastavila ve stanici Devadesátá šestá a Lexingtonská, byla Laurie vyčerpaná. Vycházela po schodech na ulici, nové černé lakované lodičky od Stuarta Weitzmana kupodivu stále nepoškozené. Připomněla si, že má být vděčná za cestu metrem bez strachu. O rok dřív by se toho neodvážila.

Už si přestala pátravě prohlížet všechny obličejy v každém davu a hledat muže s modrými očima. Tak zněla Timmyho jediná charakteristika muže, jenž střelil jeho otce do čela přímo před ním. Nějaká žena zaslechla, jak ten muž říká: „Timmy, vyříd' matce, že příště to bude ona. Potom přijdeš na řadu ty.“

Pět let se děsila, že muž, jenž získal přezdívku *Modro-očko*, je najde a zabije ji i Timmyho, jak je varoval. Teď je to téměř rok od chvíle, kdy policie zmařila jeho pokus o realizaci pokřiveného plánu a zastřelila ho. Laurin strach však nezemřel hned s ním, ale pozvolna se začínala cítit jako normální člověk.

Její byt se nacházel o dva bloky dále na Devadesáté čtvrté ulici. Vešla do budovy a cestou kolem poštovních schránek pokračovala k výtahu. Přátelsky pokývla nočnímu vrátnému: „Ahoj, Rone.“

U dveří svého bytu vsunula nejdřív jeden klíč do horního zámku a druhý do kulové kliky. Po vstupu do před-síně zase za sebou zamkla. Skopla z nohou lodičky a dala poštu, kabelku a kuffík na odkládací stolec. Přes to přeho-dila sako. Na uložení si najde čas později.

Měla za sebou dlouhý den.

Zamířila do kuchyně, vytáhla z chladničky otevřenou láhev *Sauvignon blanc* a nalila si víno. „Timmy,“ zavolala.

Napila se a okamžitě pocítila, jak ji stres opouští. Byl to jeden z těch dní, kdy neměla čas jíst, napít se vody ani zkontrolovat e-mail. Dnes se ta námaha přinejmen-ším vyplatila. Všechny dílky pro pořad *Ve stínu podezření* o vraždě Popelky začínaly do sebe zapadat.

„Timmy? Slyšels mě? To už ti děda dovolil hrát videohry?“

Od okamžiku, kdy byl Greg zavražděn, se Lauriin otec Leo Farley ujal role druhého rodiče jejího syna Timmyho, dnes devítiletého. Polovinu svého života tak chlapec pro-žil pouze s matkou a dědou.

Neuměla si představit, jak by bez otcovy pomoci mohla zůstat v zaměstnání. Leo bydlel nedaleko. Každý den vo-dil Timmyho do školy Saint David's na Osmdesáté deváté ulici a zpátky a byl s ním v jejím bytě, dokud se nevrátila z práce. Byla mu příliš vděčná, než aby si stěžovala, že dovoloval Timmymu malé prohřešky jako zmrzlinu před večerí nebo videohry před domácími úkoly.

Náhle si uvědomila, že v bytě je naprosto ticho. Neslyší otcův hlasu řešící s Timmym nějaký matematický pro-blém. Neslyší Timmyho žadonění, aby mu dědeček znovu vyprávěl oblíbené historky z doby, kdy pracoval u new-yorské policie: „Vyprávěj mi, jak jsi jednou chytal zlo-čince na člunu v Central Parku,“ „Vyprávěj mi, jak se ten policejní kuň dostal na West Side Highway.“ Žádné zvuky videa nebo her na Timmyho iPodu.

Ticho.

„Timmy?! Tati?!“ Vyrasila z kuchyně tak rychle, až zapomněla na sklenku v ruce. Bílé víno vyšpláchno na mramorovou podlahu. S mokrými chodidly vrazila do obývacího pokoje. Připomínala si, že *Modroočko* je mrtvý. Jsou v bezpečí. Ale kde je její syn? Kde je děda?

Měli být doma. Běžela po chodbě k pracovně. Její otec na ni zamrkal z pohodlného koženého křesla, nohy na podnožce.

„Ahoj, Laurie. Proč ten spěch?“

„Jen menší cvičení,“ odpověděla Laurie s pohledem na pohovku, na níž spal Timmy.

„Je unavený z fotbalu,“ vysvětloval Leo. „Viděl jsem, jak mu padá hlava, už cestou ze školy domů. Bylo mi jasné, že jak si sedne, tak usne.“ Podíval se na hodinky. „Páni. Chrníme tady dvě hodiny. Už by se měl vzbudit. Promiň.“

„Ne, to je v pořádku. Já...“

„Hele, jsi bílá jako stěna. Co se děje?“ zeptal se Joe.

„Já... jen...“

„Vyděsila ses.“

„Ano. Na okamžik.“

„To je v pořádku.“ Posadil se rovně, vzal ji za ruku a stiskl.

Ačkoliv už dokázala používat metro jako každý jiný, stále nebyla normální. Bude vůbec někdy?

„Timmy říkal,“ pokračoval její otec, „že by chtěl objednat indické jídlo. Kdo kdy slyšel o devítiletém klukovi, který má rád jehněčí *saagwala*?“

Při zvuku jejich hlasů se Timmy probudil. Vyskočil a objal mámu. Hleděl na ni obrovskými hnědými očima pod dlouhými hustými řasami. Sehnula se k němu, voněle spánkem. Nepotřebovala víno, aby se cítila jako doma.

* * *

O tři hodiny později měl Timmy napsané úkoly a zbytky doručeného jídla byly uklizené. Timmy už ležel v posteli, samozřejmě si vychutnal tradiční „dobrůtku na noc“.

Laurie se vrátila ke stolu, u něhož Leo dopíjel druhý šálek kávy. „Děkuji, tati,“ řekla prostě.

„Za objednání večeře?“

„Ne, za všechno. Za každý den.“

„No tak, Laurie. Víš, že je to ta nejlepší práce, jakou jsem kdy měl. Ale teď mi řekni: je to jen moje domněnka, nebo Timmy a já nejsme jediní v tomhle bytě, kdo byl dneska večer trochu unavený? Přísahám, někdy mám pocit, že máš se synem opravdu to nadpřirozené spojení, o kterém mluvíváš.“

Když se Timmy narodil, Laurie byla přesvědčená, že mezi nimi existuje nějaké nevysvětlitelné pouto, které nevyžaduje slova a dokonce ani fyzický kontakt. Probouzela se uprostřed noci s jistotou, že něco není v pořádku, aby ji přivítala jen tichá tma. Ale do několika sekund pokaždé zazněl z chůvičky dětský pláč. Dokonce i dneska večer, neměla cestou metrem chuť na kuřecí *tikka masala*?

„Jasně že mám pravdu,“ usmála se. „Vždycky mám ve všem pravdu. A stejně tak ty s mou únavou. Je větší než trochu. Byl to dlouhý den.“

Vyprávěla mu o podmíněném souhlasu Bretta Younga s případem Popelky pro další díl *Ve stínu podezření* a následném telefonátu s Frankem Parkerem.

„Mluvil jako vrah?“ zeptal se Leo.

„Jsi jedním z těch, kteří mě učili, že nejchladnokrevnější, nejkrutější lidé dokážou být velice okouzující.“

Leo mlčel.

„Vím, že máš o mě pořád starost, tati.“

„Samozřejmě, stejnou jako ty o mě a Timmyho, když ses dnes vrátila domů. *Modročko* už sice není, jenže sa-